

Θύμησες από το έπος του 40

Οι σειρήνες μας ξύπνησαν όλους στο χωριό . Όλοι οι στρατιώτες και ο πατέρας μου μαζί, πήγαιναν στα μέρη που δεν έχει καθημερινές καισχόλες. Πήγαιναν να πολεμήσουν στο μέτωπο με τους Ιταλούς και εγώ τους έβλεπα ανήσυχος από το παράθυρο της κουζίνας και η μαμά μου μου είπε με δακρυσμένα μάτια, ότι ο μπαμπάς θα ξαναγυρίσει.

Μετά απο λίγες μέρες ήρθαν οι Ιταλοί και πήραν ότι είχαμε σπίτι, στα χωράφια και σε όλο το χωριό. Τότε έπεσε πείνα και φτώχεια. Όλοι περίμεναν πώς και πώς να επιτραπεί να γίνει κανένα συσσίτιο για να βάλουμε κανένα κομμάτι ψωμί στο στόμα μας. Κάθε πρωί πήγαινω στο σταθμό του τρένου να δω μήπως ο μπαμπάς μου ήρθε από τον πόλεμο για να τον σφίξω στην αγκαλιά μου, αλλά μάταια.

ΜΕΤΑ ΑΠΟ 2 ΜΗΝΕΣ

Το πρωί σηκώθηκα έβαλα τα κουρελιασμένα ρούχα μου, και πήγα στον σταθμό και τι να δω μέσα σε ένα τσούρμο τραυματίες! Βλέπω τον μπαμπά και τρέχω πάνω του να τον αγκαλιάσω, αλλά πάνω στη χαρά μου που τον είδα δεν είδα ότι ο μπαμπάς είχε χάσει το χέρι του στον πόλεμο. Το μεσημέρι μας μάζεψε όλους στο σαλόνι για να μας πει τα δυσάρεστα νέα, πως όταν ήταν στον πόλεμο τον κτύπησε μια σφαίρα στο χέρι κι αναγκάστηκαν να του το κόψουν. Μέσα στην ατυχία του φάνηκε τυχερός που ήταν ακόμα ζωντανός. Μας υποσχέθηκε πως θα περνάμε καλά όπως παλιά...

Νεκτάριος Μιχαήλ

Τάξη Ε΄